ette astus, tedda altari ette wima, ſis andis ta wärriſedes peigmehhele kät, ja läks temmaga wärriſedes laulataja ette.

On ka laulatamisse aeg üks ſuur aeg; ja ſe armastus mis ſel aial tootakſe, peaks ello otſani mele jäma. Eeſt kas mõnnuſamat abbi olleks Jummal woinud innimesſele anda, kui ſedda abbi, mis Ta abbiello läbbi temmale ſeädnud? Eeſt, mis teine ſisſe tenib on ſinno kaſſo, nenda kui ſinno tõ temma kaſſo on. Temma körwas hingad ſa ommaſt murreſt ja waewaſt — temma ſe on, kes ſinnoga nuttab, kui ſa nuttad, kes ſinnoga naerab, kui ſa naerad — temma ſe on, kes ſind mahha ei jätta ſo wiimſe wallo ſees. Kas ſo ſüdda kannatab, niſuggu ſe ſeltſilisſega roihha piddada? Sepärraſt leppige ikka kohhe ärra kui riid touſeb, ja mõttelge warsti, et ſe teie keigekallim heateggia on, kellega taplete, ning ſage ſiis igga leppimisſe järrel weel armſamaks teine teiſe meleſt. Eeſt abbiello-armastus on taewa ſiddem, ja punnub meile iggaweſt rõmo.

Ruttuſt kaub ello kärra,
Kätki weitleb hauaga.
Rahwas kaswab, õitſeb ärra,
Tulleb, lähhäb ſeismatta.

Senn-na, tänn-na werri weab
Kui ta meie ſoontes keeb;
Onnis, kes keik nenda ſeab
Et woit waggaduſſel jääb!

Eeſt, mis kaddum ſiin meil näitab,
Teiſe ello jour on ſe;
Wagga ello waimo toidab,
Patto rõõm on ürrike.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1814, lk. 21